

STARGÅTE SG-1

*Fényévek
távolában*

by Emilia Von

Jogi közlemény!

A történet azért íródott, hogy kikapcsolódást nyújtson az olvasóknak és kiegészítse a sorozatok világát.

A jogok tehát a sorozat készítőinél és a sorozat forgalmazóinál vannak.

Semmiféle anyagi juttatás nincs. Az alkotás nem pénzszerzés céljából készült!

A történet megtalálható még a StargateLives Csillagkapu Fan Fictions internetes oldalon is.

Elektronikusan megjelent 2016-ban.

Írta: Emilia Von

<http://stargatelives.ucoz.com/>

Fényévek távolában

A Nap már magasan járt az égen, amikor a CSK1 átlépett a kapun. Remélték, találnak valami érdekeset. Deniel régiségeket, Sam technológiát keresett. Jack és Teal'c, hát ők, csak úgy körülnéztek, ahogy szoktak. Leginkább valami lövöldözésre vágytak, csak, hogy ne legyen nekik annyira unalmas, miközben két tudóstársuk csillogó szemeit kísérik.

A bolygónak sivatagos volt a felszíne. A távolban hegyek magasodtak. Az égen a Nap fényesen sütött, de a bolygó hőmérséklete eléggé hideg volt. A csapat elindult a hegyek felé. Remélték ott majd találnak valamit. Hosszú útnak bizonyult a táv, ezért néha megálltak pihenni.

- Tetszik nekem ez a sivatag. Itt legalább nem fől meg az ember gyaloglás közben. - mondta oda Jack Teal'c-nek gyaloglás közben. - Mert ugye általában a sivatagokban nagy a meleg...meg sok a homok...

Teal'c ránézett O'Neill-re.

- Igen O'Neill, forró napsütés és rengeteg homok. - válaszolta.

- Szerintem lakatlan a bolygó, de lehet, hogy élnek itt emberek. Vagy csak éltek... - nézelődött Deniel mindenfelé - Ezért jó lenne jobban körülnézni... - ránézett Jackre - lehet van itt valami a homok alatt.

- Ugye nem szándékozol minden porszemet átnézni Deniel... - morgott Jack egyet.

- Nem Jack, csak kicsit jobban körül akarok nézni. - s már el is indult, hogy minél több ideje legyen arche búvárkodni a homoktengerben.

- Nekem a hegyek a legfurábbak. - szólalt meg Carter, aki eddig eléggé csendesnek bizonyult.

- Miért, Carter őrnagy? - érdeklődött Teal'c s megpróbálta felhúzott szemöldöke mögül kilesni, hogy a nő mire is gondolhatott.

- Nekem valami nagyon nem tetszik. Mintha egyszer kisebb, máskor pedig nagyobb lenne. - mondta elég komolyan Sam.

- Ugyan Carter! Csak délibáb... - mosolygott O'Neill.

- Pedig azok a hegyek ott vannak Uram...nem lehet délibáb... - magyarázta Sam.

- Muszáj magának folyton belecsipkelődni a tréfáimba Carter? - lett O'Neill kissé tréfásan morcos.

- Elnézést Uram. Nem volt szándékos. - válaszolta Sam.

- Lehet, hogy csak a távolságtól van. - sétált oda Deniel, de az Ő tekintete is a hegyeket pásztázta.

- Lehet. - sóhajtott Sam.

Hosszas séta után odaértek a hegy lábához. Itt minden normálisnak látszott. Fák, fű,

bokor, hűvös és hegyes.

- Kétlem, hogy ez mozogná. - nézte Jack a hegyet.

- Szerintem sem mozog O'Neill. - válaszolta Teal'c a megszokott nyugodt Jaffa hangon

- Azért én jobbnak látom, ha adunk Carter őrnagynak esélyt arra, hogy kiderítse van-e itt valamiféle idegen technológia.

Jack megfordult. A lemenő napot kémlelte.

- Itt maradunk éjszakára! Mindenki azt csinálhat, amit akar. - a csapatra nézett - Persze meg azt is, amit én mondok. Szóval tábornokszítésre fel!

A két katona lerakta a földre a holmikat, addig a két tudós elment körülnézni. Sam talált egy érdekes barlangot, majd szólt a többieknek. A Nap már kezdett eltűnni a horizont alatt.

- Itt Carter! Találtam valamit! A hegy mögött vagyok.

- Rögtön megyünk! - Jack intett Teal'c-nek, hogy kövesse.

Útközben Teal'c-nek még odasúgta.

- Már kezdtem örülni, hogy lesz egy nyugodt éjszakám. De tévedtem. Adj a tudósok kezébe egy ártalmatlan fűszálat és máris eget rengető felfordulást csinálnak...

Odaérve Sam bevezette a többieket a barlangba.

- Ez aztán nagy felfedezés! Egy repedés a kőtömbben. Ilyen otthon is van... - világított a P90-es lámpájával.

Sam kicsit sértődötten nézett az ezredesre.

- Bocs, Carter! - bökte ki a pillantásra, ami rá szegeződött.

Sam egy szokásos mosoly közepette indult tovább. Megálltak egy barlangban. Jack és Teal'c egy követ néztek, ami kicsit más színű volt mint a többi. Jack kíváncsian elkezdte piszkálni.

- Vigyázzon ezredes! - intette figyelemre felettesét.

- Nyugi Carter! Nem fog megenni! - válaszolta Jack.

Sam is talált egy követ, ő óvatosan vizsgálta. Egyszer csak nagy fénysugár töltötte be a barlangot. Sam és Deniel egy kisebb teremben találták magukat, Jack és Teal'c is egy terembe értek, amiben csak Ők ketten tartózkodtak. Jack a rádiója után nyúlt, próbálta elérni a többieket, de nem sikerült. Sam és Deniel is ezzel próbálkoztak, de nekik se sikerült. Mindenki körülnézett. A falak szürkék voltak, és az egyikén egy nyílás volt, ami az ajtót jelentette. Vagyis a barlang bejáratát.

- Mi a fene történt? - világított össze-vissza O'Neill.

- Nem tudom O'Neill. Úgy látom egy másik helyen vagyunk. - mondta Teal'c és nézelődött.

- Meg kell keresnünk a többieket! Carter! Hallanak? Vétel! - próbálkozott a rádióval.

- Mondtam, hogy ne nyúljon hozzá! - mondta hangosabban Carter, mire rájött, hogy akinek ez szólt, az nincs is itt.

- Most mihez kezdünk? - nézett rá Deniel.

- Körül kellene nézni. Meg kell találnunk az ezredet és Teal'c-et.

A csapat két-két tagja, külön kettes csoportra osztva elment felderíteni a bolygót. Mind a két bolygó tele volt fával, madarakkal, hegyekkel, patakokkal. Egész estig keresték a többieket, de semmi. Azután sötétedéskor visszamentek a barlangba. Leültek a földre és néztek maguk elé.

- Mi lesz, ha nem találjuk meg őket? - gondolkodott Sam.

- Meg fogjuk találni Őket. Ahogy ide eljutottunk, úgy van visszaút is. - majd Sam-re nézett - Ugye van?

- Talán...

Reggel Sam felkelt és elment körülnézni. Senkit sem talált. A kaput se látta. Jack is elment sétálni, de ő se talált semmit.

Hetek teltek el kereséssel, de nem találtak semmit sem. A csapat így két csoportra osztva kezdett elkeseredni. És az a gondolat, hogy a bolygón van Csillagkapu kezdett szétfoszlani.

- Hogy bíránk innen visszamenni? Nem létezik, hogy nincs innen semmiféle kiút és még a Csillagkapu sincs sehol! S mi több el se tudunk érni senki! - dühnyögött Jack.

- Meg kellene vizsgálnunk a köveket. Lehet itt is vannak olyanok, amik a másik barlangban voltak. - javasolta a Jaffa.

Hozzá is kezdtek, de semmit se találtak. Ez már kezdett unalmas lenni nekik.

Deniel és Sam is épp erre gondoltak, de ők se találtak semmit.

- Kell lennie valami megoldásnak! Már hetek óta itt vagyunk és semmit sem találtunk! Ez már fárasztó! - tapogatta a barlang falát Deniel.

- És ha örökre itt fogunk maradni? - tette fel a kérdést Sam.

- Sam! Azért ennyire nem rossz a helyzet...a Parancsnokság küldeni fog egy csapatot. Azok is meg kell találják a köveket...s akkor meglesz a kiút...

- S, ha ők is ide kerülnek?

- Nem tudom Sam. Nem tudom...inkább próbáljunk minél többet megtudni, azzal talán segíthetnénk azokon, akik értünk jönnek.

- Merre keressük tovább a kiutat? - nézett rá Denielre.

- Iránya a hegy...másik fele....

Jack és Teal'c este tábortűz mellett aludtak el. Jack Sammel álmodott. Jack reggel miután felébredt, furán érezte magát.

- Teal'c! Volt már olyan érzésed, hogy az álmod nem csak álom volt? - szólalt meg O'Neill hozzá eléggé furcsa komolysággal.

- Attól függ milyen álom volt O'Neill. - válaszolta a Jaffa, s várta, hogy barátja tovább beszéljen.
- Olyan mintha igazából beszéltél volna valakivel. Mintha..., mint a telefon. Csak a fejedben van. - nézett rá a Jaffára, akinek felfelé kúszó szemöldöke láttán még hozzátette - S ne nézz hülyének! Tudod, hogy nem vagyok a szavak embere...
- Hallottam már olyanról, hogy a Kelnoreem közben két valaki a tudatán keresztül beszélgetett. De ehhez nagyon nagy kötődés szükséges. - Teal'c próbált egyszerű választ adni.
- A szerelem elég? - nézett rá Jack kérdően.
- Lehet. - jött a rövid válasz.
- És most, hogyan tovább? - állt Jack és nézett a Jaffára.
- Meg kell tanítanom neked a Kelnoreem-ot. - mosolyodott el Teal'c.
- Szerinted én azt meg tudom tanulni? Nem kell ahhoz egy kukac is? - hitetlenkedett O'Neill.
- Kell O'Neill. De csak az alapokat fogod megtanulni. Lehet elég lesz ez ahhoz, hogy újra kapcsolatba léphess Carterrel.
- Ki mondta Neked, hogy...
- Ül le O'Neill. - nézett rá „Jaffásan” parancsoló tekintettel Teal'c.
- S a Jaffa elkezdte a tanítást.

- Este Jack megpróbált koncentrálni. Nagy nehezen sikerült „elérnie” Cartert.
- Carter! Hall engem? - hangja még tétova volt.
 - Uram?...Maga az? - érkezett a hasonló válasz.
 - Én vagyok az. Figyeljen ide! Nem álmodik! Most tényleg beszélünk. - próbált érthető és gyors lenni, amennyire ebben Ő jó volt. Mármint a tudományos és misztikus bonyodalmak elmondásában.
 - Hogy lehet ez? - bukott ki Carter-ből a tudós énje.
 - Kelnoreem-mal. Vagyis annak egy változatával...olyan meditálás...Teal'c szerint a kötődés miatt van. - magyarázott Jack.
 - Milyen kötődés? - kérdezte Sam.
 - Amit egymás iránt érzünk. - monda Jack "suttogva".
 - És most mihez kezdünk? - tért az események menetében a következő lépésre Sam.
 - Hol vannak? - Jack remélte többre jutnak, ha elmesélik jelenleg merre is kószálnak az Univerzumban.
 - Egy nagyon hasonló helyen, mint a bolygó, fák patak....
 - Várjon! Ez...ugyanaz a hely! - örült meg az ezredes.
 - De mi kerestük magukat! Itt senki sincs Denielen és rajtam kívül. - válaszolta azonnal.
 - Mi se futottunk össze magukkal ideát. - válaszolta ugyanolyan gyorsan Jack is.
 - Itt nem stimmel valami... - gondolkodott el Sam.
 - Ha maguk is itt vannak és mi is... - próbált Jack segíteni valamit.
 - Akkor mégse vagyunk itt... - folytatta a mondatát Carter.
 - Hogy, hogy nincsenek itt, ott? Mi van most? Carter!!!! - Jack kezdte elveszíteni a

- Nehéz elmagyarázni. Mi még mindig a sivatagos bolygón vagyunk. A villanáskor az elménk „elszabadult”. - magyarázta Sam.
- Hogy mi? - értetlenkedett O'Neill.
- Olyan mintha egy számítógépes játékba csöppentünk volna. Az agyunk átkerült egy másik létsíkba. Olyan mintha élnénk, de mégse létezőnk ott. Ez magyarázza, hogy ugyanazon a bolygón vagyunk... - Sam remélte rájött arra, hogy mi folyik itt és elindult a gyors magyarázat kusza ösvényén.
- Elmagyarázná érthetőbben? - érdeklődött a már kissé ideges ezredes.
- Nem vagyunk fényévek távolában. Vagyis csak az agyunk van ott. - rövid két mondat.
- Nagyon szuper, de, hogy megyünk vissza? - érezhető volt, hogy Jack nem érti még mindig, de nem akarta, hogy Carter újból tech balblába bonyolódjon.
- Azt hiszem, ahogy jöttünk. - vágta rá gyorsan Sam.
- Nincsenek kövek, vagyis, nem működnek. - sóhajtott a ezredes gondterhelten.
- Fel kell ébrednünk. - jött pár másodperc után a válasz.
- Mégis hogy? Hiszen azt sem tudom, hogy alszom...vagyis most alszom, de mikor ébren vagyok, akkor nem alszom...vagyis maga szerint akkor is alszom...áááááááá Carterrrrr!
- Koncentrálnunk kell a jelenre. Ahol most vagyunk. Meg kell nyugodnia ezredes! - próbálta türelemre inteni felettesét Sam.
- Rendben. Ismertetem a tervet Teal'c-el. A túloldaldalon találkozunk! - ezzel megpróbált felébredni a meditációból.

Ezután mindenki a terv szerint cselekedett. Hirtelen magukhoz tértek.

A bázison miután az eligazításon átestek, Sam Jacket faggatta.

7

- Nézze a jó oldalát. - fordult oda Jack Carterhez.
- Ennek van jó oldala is? - lepődött meg.
- Hát persze. Legalább tudunk kommunikálni Kelnoreem-mel. - mosolygott Jack nagyon viccesen.
- És ez mire jó? - értetlenkedett tovább Carter.
- Hát arra, hogy az éjszaka közepén megkérdezzem, hogy érzi magát. - mondta Jack még mindig mosolyogva.
- Meg ne próbálja ezredes! - tiltakozott Sam.
- Nyugi Carter! Vicc volt! - nevetett O'Neill.
- Nem volt túl vicces Uram... - mondta Sam határozottan.
- A hétvégére Dennyvel és Teal'c barátommal felmegyünk a hétvégi házamba horgászni. Eljönne?
- Igen Uram. - válaszolta Sam egy apró mosollyal.

A hétvégén szép napsütés fogadta a hétvégi házba érkezőket.

- Na végre. Pihenünk! - sétált O'Neill a kertben.
 - Szép a táj! - dicsérte meg a kilátást Deniel.
 - Van a tóban hal? - érdeklődött Sam.
 - Nincs. - válaszolta nyugodtan Teal'c.
 - Akkor mégis, hogy fogunk mi itt halat fogni? - nézett szét a többiekben.
 - Majd hozunk párat egy másik dimenzióból! - vágta rá O'Neill, majd ivott a söréből egy kortyot.
 - Jack!!!Ez nem volt vicces! - mondta kissé sértődötten Sam.
 - Jól van Carter, csak nyugi. Szerzünk valahonnan. - intette le.
- Leültek a tó partjára. Beszélgettek. A délután gyorsan elmúlt, miközben sütöttek, ettek és ismét beszélgettek a parton. Este a csillagokat nézték az esti égbolton.
- Jó, hogy az agyunk már nem bóklászik a fényévek távolában! - nézte Deniel a ragyogó fényű csillagokat.
 - Ezt nekünk köszönhetitek! - mosolyodott el O'Neill.
 - Még jó, hogy többet érezték egymás iránt O'Neill. - válaszolta Teal'c.
- Sam és Jack egymásra néztek és elmosolyodtak.

VÉGE